

SOMNI DELS SENTITS

Descans. Lola Anglada i Sarriera, 1926

Museu de Maricel

<https://g.co/arts/ysEin4u7SghG5ce1A>

És setembre. L'estiu encara no vol marxar, però les tardes s'escurcen i els vespres són frescos. La llum aquests dies es mostra més suau, més dolça, i la brisa és delicada, subtil.

A les vinyes, el verd persisteix als pàmpols, protegint amorós el fruit preuat, que dorm encara després d'una llarga espera. Els colors daurats i rosats del raïm anuncien l'imminent inici de la tardor. La figuera ofereix, generosa, els seus regals, amb un cromatisme que imita el tresor de les vinyes.

El silenci es percep gairebé absolut, a penes interromput pel brunzit d'insectes juganers. El cel de la tarda convida al descans després d'una llarga passejada entre vinyes. Els trofeus guanyats són ara a la cistella i a terra... El moment és suprem, d'una bellesa absoluta.

I, satisfets i vius tots els sentits del cos, l'ànima de la Júlia es deixa anar dolçament i arriba la son, imperceptiblement i lenta.

I la Júlia dorm i somia, somia records d'infantesa. I en el somni els sentits s'obren a la vida, al passat. I retorna l'aroma familiar, de llar. I arriba de la xemeneia l'olor eixut de cendres, encara tèbies a l'albada. I retorna la calidesa de la llum del sol, que penetra pel finestral il·luminant tasses i plats, parats a taula, esperant. I arriba la gatzara de veus familiars, de petits amb gana impacient i juganera. I reneix el sabor i l'aroma de pa torrat amb oli regalimant entre els dits. I sent la bonior de mosques i de vespes en moviment incansable, aclaparades per la

calor de l'estiu. I respira la fragància penetrant, fresca, primigènia, de terra mullada per la pluja primaveral. I la mirada es perd a l'horitzó en un interminable bosc de vinyes, laberint de jocs d'infantesa i adolescència.

I retorna als llavis el record de la commoció, l'estremiment del primer petó de joventut, innocent, saborós, de gust de raïm.

I amb tots els sentits desperts, somia i retorna un somni d'amor, ara remembrança.

Un núvol prim i allargat creua lentament el cel blau d'estiu, seguit d'altres de formes indefinides, suaus, blanquíssims. La llum canvia d'intensitat i la brisa mou lleument els pàmpols. S'acosta el capvespre.

La Júlia obre els ulls encara bressolada per aquest somni dels sentits, per l'evocació d'un temps perdut per sempre més.

Es fa tard.

Faery

Modalitat: Santiago Rusiñol